

Melania Medeleanu

Melania Medeleanu a fost elevă a Școlii Centrale din București, este licențiată în Psihologie și are un Master în Relații Publice și Comunicare.

Melania a descoperit bucuria pentru lectură și pentru piesele de șah de când se afla în școala primară. Ar reciti oricând cu plăcere povești precum „History of Love”, „Parfumul”, „Eseuri de îndrăgostit” și, bineînțeles, „Micul Prinț” - carte care i-a marcat copilăria.

A făcut cunoștință cu televiziunea la vârsta de 16 ani dar visul de a deveni prezentator de televiziune s-a înfiripat din anii copilăriei, când o urmărea pe Sanda Taranu. A început totuși cu radio, la 15 ani când a câștigat două ediții consecutive ale unui concurs de literatură, premiul fiind să își citească lucrarea pe post.

A lucrat la Radio Delta și a debutat în televiziune la AMEROM TV cu emisiuni de divertisment pentru adolescenți. La 21 de ani s-a hotărât să „schimbe” divertismentul pe știri și a devenit, din 2002, redactor-prezentator al jurnalelor din prime-time la postul de știri Realitatea TV. Din 2006 este realizatorul emisiunii „Romania politica” și încă speră ca jurnalismul să poată schimba lumea în care trăim.

Cum am învățat să fiu eu

🌸 Melania Medeleanu

„Școală mai bună ca viața nu-i” - zice-o vorbă și, născută, crescută în Berceniul bucureștean chiuleam zdravăn de la lecțiile de politețe pentru meditații susținute pe maidan. Maidan mare și plin de copii cu cheia atârnată de gât (pe-atunci nici nu știam ce-nseamna bonă) așa că, la vremea când părinții se întorceau de la muncă, cea mai importantă lecție se dovedea a fi „găsește-ți cheia prin iarbă și asigură-te că e a ta”.

Am jucat fotbal cu ai lui Oancea de la scara 5, cu Gigi de pe etaj, cu fetele lu' Boloboacă de la 3. Taman când m-am umplut de vânătași - că Gigi dădea zdravăn când era vorba de minge - și începusem să mă ascund prin casă când auzeam soneria - mi-era clar că e vreun părinte căruia îi zgâriasem copilul, a apărut în viața mea Tovarășul Bălașa.

Oltean crescut pe malurile Gilortului, tovarășul Bălașa mi-a fost primul dentist - numai pe el îl lăsăm să-mi scoată dinții de lapte

care abia mai stăteau agățați. El ne cânta Mărioara de la Olt și făcea până și ultimul afon să-și dorească să intre în corul clasei.

36 de copii, câți eram într-o grupă, am învățat șah și-am învățat ce înseamnă competiția, perseverența, ambiția de la el.

Ce-mi amintesc însă, dincolo de orele de curs, sunt recreațiile pe care le așteptam cu înfrigurare nu doar pentru clipele de zbenguială, ci mai ales pentru că lângă a-I-a A, prima clasă cum intrai în școală, se afla locul magic plin de copii care stăteau la coadă. Căci am uitat să vă spun: învățătorul meu era și bibliotecarul școlii. Și reușise, nici acum nu știu prin ce miracol, să ne facă să iubim cărțile. Mai sunt oare copii care-și așează aventurile Cireșarilor între copertile manualului de științe ale naturii prefăcându-se că-și fac sârguincios temele când mama intră pe neașteptate în cameră? Și care aleargă câteva zile mai târziu la bibliotecă și uită de timp și de maidan, la povești cu domnul învățător?...

Carte după carte, buchisite până la ore la care copiii ar trebui să doarmă, m-am trezit într-o zi îndrăgostită de cuvinte. De felul în care se înlănțuie, de cât de apăsător sau de domol le pronunți, cum poți răni cu ele și cum, în egală măsură, poți vindeca. Le-am căutat tainele și le-am pus pe hârtie. Și fiecare vorbă neînțeleasă mă trimitea spre un alt șir ce se cerea dezlegat. Până când, pe toate laolaltă, le-am putut defini într-un singur verb: **a învăța**.

Am învățat despre nori și oceane, despre muzică și despre flori, despre războaie, am învățat culorile curcubeului, am învățat despre copii și despre oameni mari, despre Micul Prinț și despre planete. Am învățat apoi că, deși aceeași pentru toți, lumea e văzută diferit de fiecare în parte. Și că, după felul în care văd lumea, oamenii se împart în tabere în permanentă confruntare. După un timp, am înțeles, privindu-i, sensul unui alt cuvânt important: **argument**. Și atunci când îl cauți, când vrei să-l susții pe al tău, pentru a-ți găsi locul în lume, trebuie să folosești toate aceste experiențe. Iar școala vieții din Berceni nu-ți ajunge. Ai nevoie de școală propriu-zisă, de învățătorul care te-a făcut să citești, de cărți studiate din scoarță-n scoarță, care s-au tras una pe alta ca un lung lanț de verigi puternice care te vor susține atunci când vei decide să ai propria viață, propriile tale gânduri, propriile tale argumente.

Ce-ai citit ultima oară? 🌸